

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce E.s.r.o., se sídlem xx, zastoupeného Mgr. Jirím Douskem, advokátem se sídlem AK SPOLAK s.r.o., Chrastavská 273/30, Liberec 2, proti žalované České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu, se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011, č. j. ČOI 95803/11/O100/2500/11/Be/Št,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Ústředního inspektorátu, ze dne 28. 11. 2011, č. j. ČOI 95803/11/O100/2500/11/Be/Št, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého (dále jen „inspektorát ČOI“ nebo také „správní orgán“) ze dne 25. 8. 2011, č. j. ČOI 88017/11/2500/0743/210/R/BL. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 250 000 Kč pro porušení § 4 odst. 3 a § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, při předváděcí akci konané dne 5. 8. 2010 v hotelu x, a povinnost nahradit paušální částkou náklady řízení ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

1) Žalobce namítal, že ve správním řízení vedeném správním orgánem byla porušena zásada materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Žalobce odkazoval na to, že ve stanovené lhůtě podal písemné námitky proti kontrolnímu protokolu inspektorátu ČOI s tím, že obsah kontrolního protokolu je od zahájení správního řízení sporný. Žalobce nesouhlasil

s hodnocením výsledku svědka M.T., kdy podle správního orgánu byla výpověď tohoto svědka prakticky v souladu se skutkovým stavem popsáním inspektory v kontrolním protokolu ze dne 5. 8. 2010. Žalobce je přesvědčen, že jsou zde zjevné zásadní rozpory týkající se zejména průběhu předváděcí akce. Nesrovnalosti nemohou svědčit v jeho neprospěch, správní orgán se jimi vůbec nezabýval. Žalobce navrhoval provést důkaz výsledkem svědků M.F. a P.J., kteří se předváděcí akce zúčastnili společně s již vyslechnutým svědkem M.T. a mohli by se tak vyjádřit k průběhu této akce. Přes sporný skutkový stav ale správní orgán důkazní návrh žalobce odmítl, což považuje žalobce za vadu správního řízení.

2) Žalobce dále správním orgánům vytýkal, že rozhodování v dané věci je v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Odkazoval na to, že v obdobných případech, tak jak o tom hovořil svědek Martin Tomáš, nebyla rozhodnutí ČOI vydána. Žalobce má za to, že žalovaná porušila povinnost sledovat a vyhodnocovat vlastní rozhodovací činnost tak, aby byly odstraněny nedůvodné rozdíly v rozhodovací činnosti při typově shodných či podobných případech, k čemuž však v daném případě nedošlo. Účastník správního řízení by se měl účinně dovolat jednotného postupu všech správních úřadů ve správním řízení v souladu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodnutí s vyloučením praxe správního partikularismu podle územního či odborového členění.

3) Podle žalobce je obsah návodu týkajícího se používání vysavače xx zejména s ohledem na druh a povahu věci dostatečný, a to i s ohledem na údaje uvedené na výrobku. Jednání žalobce uvedené v bodě 2) výroku prvostupňového rozhodnutí zcela nenaplní porušení § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce žalobní bod doplnil sdělením, že v tomto směru již učinil opatření zlepšující informovanost jeho zákazníků.

4) Nakonec žalobce namítal, že uložená pokuta je zcela nepřiměřená, měla by odpovídat danému skutkovému stavu.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil správnímu orgánu 1. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že výslech svědka M.T. se uskutečnil a jeho obsah byl správním orgánem 1. stupně řádně vyhodnocen a postup vedl k zúžení původního výroku rozhodnutí, a to k vypuštění jednoho ze sbíhajících se deliktů, a tím i ke snížení původního výměru pokuty. Vydané rozhodnutí stojí podle žalované na spolehlivých skutkových zjištěních. Pokud žalobce namítá, že zde zůstávají zjevné zásadní rozpory mezi svědectvím svědka T. a kontrolním protokolem ze dne 5. 8. 2010, žádný z těchto rozporů neoznačil. Nejde o žádný žalobní bod, žalobce tak ponechává na správním soudu, aby v dané výpovědi a kontrolním protokolu sám vyhledával zásadní rozpory, což není účelem přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví. K vlastnímu vyhodnocení výpovědi svědka T. ve vztahu k ostatním podkladům žalovaná odkázala na odůvodnění vydaných správních rozhodnutí. K námitce neprovedení dalších svědeckých výsledků konstatovala, že je právem správního orgánu navrhovaný důkazní prostředek neprovést, pakliže jej nepokládá za potřebný. V takovém případě musí svůj postup správní orgán vysvětlit, což se v daném případě stalo. K námitce porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti

správního rozhodování žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a doplnila odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 2 As 42/2007-99, kde stěžovatel s obdobným argumentem neuspěl. Žalobce ani neoznačil dokumenty, v nichž se měl správní orgán od zastávaného právního posouzení obdobného jednání odchýlit, jen odkazoval na neurčité pasáže svědectví svědka T. s tím, že je asi povinností správního orgánu na základě daných indicií protokoly z kontrol, o nichž hovořil svědek, vypátrat, a bylo-li analogické jednání ponecháno inspektory ČOI bez postihu, pak by bylo nutno upustit od postihu žalobce i nyní. Takový závěr ovšem pokládá žalovaná za neudržitelný. Naopak adekvátním postupem by v takovém hypotetickém případě bylo dané delikty i dodatečně postihnout. Svědek však v daném případě hovořil o kontrolách z doby, kdy již uplynula subjektivní lhůta k zahájení řízení dle zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná odmítla tvrzení žalobce, že by označení předmětného vysavače údaji o elektrickém napětí a proudu, na něž má být výrobek připojen, bylo postradatelné. K námitce nepřiměřené výše pokuty žalovaná uvedla, že pokuta odpovídala závažnosti projednávaných protiprávních jednání a správní orgán správního uvážení nijak nezneužil. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Dle kontrolního protokolu inspektorátu ČOI ze dne 5. 8. 2010 a jeho dodatku byla zmíněného dne provedena kontrola předváděcí akce v hotelu xx. Předváděcí akce se zúčastnilo 22 spotřebitelů důchodového věku a tři inspektoři ČOI, byly nabízeny výrobky jménem žalobce, předváděcí akci vedl M.T. a jeho 2 asistenti. V dodatku ke kontrolnímu protokolu byl podrobně popsán průběh předváděcí akce, přičemž je k němu přiložen návod na používání vysavače xx a kopie kupní smlouvy uzavírané na koupi tohoto výrobku. Žalobce byl s kontrolním protokolem a jeho dodatkem seznámen a poučen o možnosti podat proti němu písemné námitky. Tohoto práva využil, namítal, že nebyl účastníkem předváděcí akce, přesto podává námitky. Podle něj se průběh předváděcí akce tak, jak byl popsán v dodatku ke kontrolnímu protokolu, nezakládá na pravdě. K námitkám přiložil vyjádření M.T., obchodního partnera, který předváděcí akci vedl s tím, že odkazuje na jeho vyjádření ohledně popisu skutkového stavu, z něhož vyplývá nestandardní postup pracovníků ČOI, kteří podle žalobce zasahovali do smluvní volnosti a odrazovali účastníky předváděcí akce od uzavírání smluv. K námitkám bylo přiloženo písemné vyjádření M.T., M.F., P.J. o tom, že pracovníci ČOI, kteří se účastnili předváděcí akce, přesvědčovali účastníky o nevýhodnosti koupě, dva z nich na místě smlouvu zrušili. Byl zde obsažen nesouhlas s tím, že celý protokol nebyl sepsán v místě konání kontroly, když tato možnost byla pracovníkům ČOI umožněna. Dále byla vznesena výhrada k označení spotřebitelů jako fyzicky slabých a zvláště zranitelných. Námitky byly rozhodnutím inspektorátu ČOI ze dne 23. 8. 2010 zamítnuty s odůvodněním, že nebyly uplatněny žádné nové prokazatelné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné námitkám vyhovět.

Žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci porušení právních povinností dle zákona o ochraně spotřebitele a uložení pokuty. Žalobce se vyjádřil tak, že skutečnosti popisované v dodatku ke kontrolnímu protokolu se pravděpodobně nezakládají na pravdě, což vyplývá z písemného oznámení M.T., proto navrhoval jeho výslech. Návrhu inspektorát ČOI posléze vyhověl (po zrušení prvně vydaného rozhodnutí ze dne 14. 12. 2010 rozhodnutím žalované ze dne 28. 3. 2011, č. j. 8677/11/O100/2500/10/11/Be/Št), obsah svědecké výpovědi

svědka M.T. je zachycen v protokolu o výslechu svědka ze dne 28. 7. 2011, jehož se žalobce zúčastnil.

Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2011 ředitel inspektorátu ČOI uložil žalobci úhrnnou pokutu ve výši 250 000 Kč za to, že porušil § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5a odst. 2 příloha č. 2 písm. h) cit. zákona tím, že užíval agresivní obchodní praktiku, neboť obchodní zástupce kontrolované společnosti v průběhu akce uskutečnil losování o výhry, avšak získání výhry bylo podmíněno uzavřením kupní smlouvy na vysavač a sadu nádobí za cenu 29 999 Kč, čímž se dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele; dále porušil § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele tím, že v návodu přiloženému k vysavači xx řádně neinformoval spotřebitele o způsobu použití, když neuváděl, k jakému elektrickému napětí či proudu má být zakoupený vysavač připojen, přestože v části reklamačního řádu je uváděno, že záruka nebude uznána na poškození vzniklé nedodržením návodu k použití, např. zapojením na nesprávné napětí či proud, čímž se dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele; konečně porušil § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve smyslu § 5 odst. 3 přílohy č. 1 písm. s) cit. zákona tím, že v průběhu předvádění parního čističe s cenou 15 000 Kč klamal spotřebitele, když obchodní zástupce pěti zájemcům o parní čistič sliboval, že za projevený zájem dostanou zdarma výrobky a když žádný ze zájemců nechtěl parní čistič za cenu 4 990 Kč koupit, byly všem dárky odebrány, čímž se dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Zároveň byla žalobci uložena povinnost hradit paušální částkou 1 000 Kč náklady správního řízení. K námitkám, které byly uplatněny proti chování inspektorů, správní orgán uvedl, že inspektoři pouze zjišťovali zájem o nabízené výrobky a dotazovali se zájemců, zda smlouvy uzavřeli či nikoliv, zjišťovali tak skutečnosti potřebné k posouzení jednání kontrolované společnosti. K údajné nepravdivosti skutečností uvedených v dodatku ke kontrolnímu protokolu správní orgán uvedl, že se s nimi vypořádal v rozhodnutí o námitkách, v odůvodnění rozhodnutí pak citoval části svědecké výpovědi M.T. a důkaz hodnotil tak, že svědecká výpověď v podstatných bodech záznamu v dodatku kontrolního protokolu neodporuje. Svědek nepopíral, pokud bylo žalobci vytýkáno, že využíval agresivní obchodní praktiku, jestliže v průběhu akce uskutečnil losování o výhry, avšak získání výher podmínil uzavřením kupní smlouvy na vysavač a nádobí. Pokud svědek uvedl, že neprohlásil, že by zájemci o parní čistič obdrželi zcela zdarma kuchyňskou váhu a dalších 5 výrobků, ale že dostanou příležitost dostat tyto výrobky zdarma, považuje správní orgán tuto obchodní praktiku za klamavou, jestliže podnikatel uvádí o výrobku nebo službě slova zdarma, musí-li spotřebitel za výrobek vynaložit náklady. K návrhu na provedení výslechu svědků M.F. a P.J. správní orgán uvedl, že provedení výslechu nepovažuje za potřebné, neboť výslech svědka M.T. dostatečně objasnil průběh předváděcí akce a z jeho výpovědi nevyplynuly žádné rozpory, s výjimkou původně vytýkaného uvádění ceny horkovzdušného grilu nejednoznačným způsobem, což bylo akceptováno, které by mohly mít vliv na posouzení dalších správních deliktů, neboť záznamy v dodatku kontrolního protokolu a výpovědi svědka si v podstatných bodech neodporovaly. K výši pokuty správní orgán prvního stupně uvedl, že za delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, účinného do 22. 2. 2011, bylo možné uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele s účinností od 23. 2. 2011 rovněž pokutu do 5 000 000 Kč podle § 24 odst. 10 písm. d) cit. zákona. Výši uložené pokuty správní orgán odůvodnil s ohledem na závažnost správního deliktu, zejména s přihlédnutím ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Ke způsobu spáchání

správních deliktů správní orgán uvedl, že způsob použití klamavých obchodních praktik svědčil o promyšleném způsobu obchodních praktik, které byly způsobily podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitelů tak, že mohli učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neuložili, což svědčilo v neprospěch žalobce a pro uložení vyšší pokuty. Nedostatečné informování spotřebitelů o způsobu použití vysavače bylo hodnoceno jako přitěžující okolnost, která však měla malý vliv na výši uložené pokuty. Správní orgán hodnotil, že účastníky byli zejména spotřebitelé důchodového věku, kteří jsou velmi důvěřiví. Dále byl hodnocen následek správních deliktů, kterým bylo nedovolené ovlivňování 25 spotřebitelů agresivními a klamavými praktikami, přitom ceny nabízených výrobků i přes deklarované slevy a výhry by měly nezanedbatelný finanční dopad na spotřebitele. Hrozilo reálné neuznání případné reklamace vysavače xx, jehož vada by vznikla v důsledku zapojení na nesprávné napětí či proud, přestože v návodu nebyly tyto důležité informace poskytnuty. Ve prospěch žalobce a pro nižší pokutu svědčilo to, že byla uzavřena jen 1 kupní smlouva v ceně 4 999 Kč. Správní orgán uvedl, že obdobné klamavé praktiky byly u žalobce zjištěny již dne 12. 8. 2009, kdy jiný obchodní zástupce kontrolované společnosti tyto praktiky použil, za což byla rozhodnutím ze dne 15. 3. 2010 žalobci uložena pokuta ve výši 300 000 Kč, po odvolání snížena na 200 000 Kč. Klamavé obchodní praktiky tak byly použity již podruhé v průběhu 1 roku v době, kdy s žalobcem bylo vedeno řízení za užití klamavých obchodních praktik, což svědčilo pro vyšší uložení pokuty. Jednání bylo hodnoceno jako závažné. Výše pokuty byla stanovena i tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jednalo se o pokutu za sbíhající se správní delikty, analogicky byla uložena jediná pokuta ve výměře nejpřísněji trestného sbíhajícího se deliktu. V rámci této výměry jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že došlo ke spáchání více správních deliktů. Pokuta byla uložena při dolní hranici zákonem stanovené sazby, ale v takové výši, aby žalobce donutila přijmout opatření, aby již nekalých obchodních praktik při předváděcích akcích neužil.

Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění žalovaná uvedla, že správní orgán 1. stupně učinil potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení věci. O zásadních rozporech mezi zápisem v kontrolním protokolu a svědectvím M.T. žalobce hovoří, aniž by je specifikoval. Správní orgán 1. stupně se zabýval srovnáním obsahu svědecké výpovědi a zápisu v kontrolním protokolu, srovnání jej potom vedlo k vypuštění jednoho ze 4 projednávaných deliktů z výroku rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by se otázkou vůbec nezabýval. Správní orgán 1. stupně pak s odkazem na příslušná ustanovení srozumitelně vysvětlil, proč tvrzení obsažená ve výpovědi svědka nemají na danou právní kvalifikaci vliv a s jeho úvahami se žalovaná ztotožnila. Vadu řízení žalovaná neshledala ani v tom, že správní orgán 1. stupně nepřistoupil k navrhovanému výsledku asistentů F. aj., neboť není povinností správního orgánu důkazní návrhy účastníka přijmout. V daném případě správní orgán 1. stupně vysvětlil v návaznosti na hodnocení svědectví svědka T., že ohledně deliktů skutků je stav věci spolehlivě zjištěn, a provedení dalších důkazů je tedy nadbytečné. Žalovaná se zabývala i námitkou porušení zásady legitimního očekávání. Ze svědecké výpovědi dovodila, že námitka se vztahuje k tvrzení svědka T. o tom, že stejně postupuje i na ostatních prodejních akcích, kde mu předchozí kontroly ČOI nic nevytkly a pokuta nebyla uložena. Žalovaná k tomu uvedla, že právní posouzení jednání žalobce považuje za souladné s běžnou praxí ČOI. Údajné dvě kontroly, na které svědek poukázal, nemohou být důvodem ke zrušení rozhodnutí v této věci. Ustanovení § 2 odst. 4 správního

řádu nelze vykládat tak, že ujde-li jednou postihu určité protiprávní jednání, je tím správní orgán provždy vázán a jednání se de facto stává nepostižitelným. Naopak je v souladu s potřebou ochrany veřejného zájmu, pokud jsou postihovány zjištěné správní delikty. K namítaným nedostatkům návodu k vysavači xx žalovaná dovodila, že údaj o elektrickém napětí a proudu, na něž má být vysavač připojen, je-li zároveň spotřebitel v reklamním řádu upozorněn, že při poškozeních vzniklých nedodržením návodu k použití, např. zapojením na nesprávné napětí či proud, ztrácí záruku za jakost, je nutný. V takovém případě jde o zřejmý rozpor mezi jednotlivými dokumenty předávanými spotřebiteli, způsobený nedostatečnou obsažností návodu. K výši pokuty žalovaná uvedla, že obsah spisu jako celek a podané odvolání nezavádají důvod k snížení pokuty pod výši stanovenou prvoinstančním rozhodnutím, když sankce ve výši 250 000 Kč se neodchyluje v neprospěch žalobce od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech. Žalovaná poukázala na skutečnost, že jde o úhrnný postih uložený za 3 správní delikty současně, když správní orgán posuzoval okolnosti, které jdou k tíži žalobce, kdy se jedná v jeho případě o recidivu.

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s..

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při něm žalobce setrval na podané žalobě a doplnil, že stěžejní otázkou je pasivní legitimace žalobce, kdy jednání se dopustil obchodní zástupce, který je sám podnikatelem a podniká na své riziko a je v obchodně právním vztahu se žalobcem. Žalobce poukázal na to, že součástí spisu je obchodní smlouva, žalobce dokládal, že obchodního zástupce řádně poučil o nekalých obchodních praktikách a o tom, jak se má chovat k potencionálním zákazníkům a kupujícím. Žalobce shodně jako v žalobě navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení a požadoval náhradu nákladů dle vyhl. č. 484/2000 Sb. a 2 režijní paušály za 2 úkony právní služby a DPH. Po projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní bod uplatněný až při ústním projednání žaloby, v němž žalobce zpochybnil, zda mu pokuta mohla být uložena za obchodní praktiky, které při předváděcí akci uplatnil obchodní zástupce podnikající na vlastní riziko, byl uplatněn po uplynutí lhůty k rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy opožděně, a soud se jím proto nemohl zabývat. Projednal-li by soud opožděně uplatněnou žalobní námitku, došlo by k porušení zásady dispoziční a koncentrační, jimiž je správní soudnictví ovládáno.

Podstatou prvního a druhého žalobního bodu je nesouhlas žalobce se zjištěním skutkového stavu a hodnocením důkazů, konkrétně svědecké výpovědi Martina Tomáše, resp. nesouhlas s neprovedením dalších důkazů.

Podle § 3 správního řádu postupují správní orgány ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení. Při zjišťování skutkového stavu není podle § 52 správního

řádu správní orgán vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu a znamená, že správní orgán není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků (není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů), neznamená to však, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Skutkové závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a podléhá přezkumu správních soudů.

V souzeném případě inspektorát ČOI vyšel ze skutkových zjištění, jež byly zachyceny v kontrolním protokolu a jeho dodatku pořízeném dle § 15 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, když žalobcovy námitky proti jeho obsahu byly zamítnuty. Zde je třeba poznamenat, že žalobcovy námitky proti kontrolnímu protokolu neobsahovaly konkrétní skutečnosti, které byly uvedeny v protokolu a jeho dodatku inspektory ČOI nepravdivě, námitky se vztahovaly k chování inspektorů na předváděcí akci (kdy měli dle tvrzení žalobce odrazovat spotřebitele od uzavírání smluv se žalobcem) a k sepsání dodatku k protokolu nikoli v den a na místě kontroly, ale dodatečně, nevztahovaly se ke skutkovým okolnostem, z nichž inspektorát ČOI dovozoval naplnění skutkových podstat správních deliktů.

Inspektorát ČOI se zcela správně v řízení nespokojil pouze s kontrolními zjištěními, zachycenými v kontrolním protokole a jeho dodatku, neodmítl žalobcovy výhrady bez dalšího, ale dostal své povinnosti zjistiť řádně stav věci a v duchu zásady materiální pravdy provedl další dokazování, a to svědeckou výpověď M.T. Po jejím vyhodnocení dospěl k závěru, že ani tato svědecká výpověď nezpochybňuje jednání žalobce, kterým se dopustil popsaných správních deliktů.

Námítku nesprávného hodnocení svědecké výpovědi svědka M.T. neshledal soud důvodnou. Žalobce zůstal s žalobní výhradou v obecné rovině, neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti, které svědek zmínil, podle něj zpochybňují skutkové závěry učiněné správními orgány, neuvedl, v čem spatřuje ony zásadní rozpory. Soud uvádí, že hodnocení důkazů je věcí správních orgánů, které důkazy hodnotí dle zásady vyjádřené v § 50 odst. 4 správního řádu, a není úlohou správního soudu tuto činnost správních orgánů nahrazovat, ale přezkoumat, že zda správní orgány důkazy hodnotily v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zda se vypořádaly s návrhy účastníků řízení a přihlédly k tomu, co v řízení vyšlo najevo a zda jsou jejich závěry konzistentní, logické a přesvědčivě zdůvodněné. V daném případě inspektorát ČOI důkladně srovnával obsah kontrolního protokolu a jeho dodatku, přihlédl k podrobnostem nabízení výrobků a výhod, jak je popisoval svědek M.T., a jím uváděné skutečnosti hodnotil z toho pohledu, zda mohou zvrátit zjištění zaznamenané v kontrolním protokole a jeho dodatku o porušení příslušných ustanovení zákona. Uvedl

důvody, na základě nichž dospěl k závěru, že se tak stalo jen v případě vytykaného uvádění ceny horkovzdušného grilu, zatímco u dalšího jednání konstatoval, že skutečnosti svědkem uváděné (a správním orgánem i akceptované) nezpochybnují ale ty podstatné skutkové okolnosti, v nichž bylo porušení příslušných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele shledáno. Odtud pak závěr o tom, že svědecká výpověď M.T. a obsah kontrolního protokolu a jeho dodatku si v podstatných bodech neodporují. V takovém postupu správního orgánu soud pochybení při hodnocení provedeného důkazu neshledal.

Také v odmítnutí provést další dokazování svědeckými výpověďmi M.F. a P.J. nebylo porušení zásady materiální pravdy shledáno. Jak již soud uvedl, k hodnocení provedených důkazů je dle § 50 odst. 4 správního řádu povolán správní orgán, který není podle § 52 správního řádu v tomto směru vázán návrhy účastníků řízení, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V souzeném případě byl skutkový stav věci zjištěn tak, že o něm pochybnosti nejsou, byl prokázán kontrolním protokolem a jeho dodatkem a ani svědecká výpověď M.T. nezvrátila konečný skutkový závěr. Za této situace postupoval inspektorát ČOI v souladu s § 3 a § 52 správního řádu, pokud neakceptoval další důkazní návrhy žalobce a svůj postoj řádně odůvodnil tím, že průběh předváděcí akce má za dostatečně prokázanou svědeckou výpovědí M.T. Tento závěr považuje soud za logický. Nelze totiž odhlédnout od toho, že k průběhu předváděcí akce se podrobně vyjadřoval svědek M.T., který sám předváděcí akci vedl. Z obsahu důkazního návrhu a sdělení svědka M.T., že jím uváděné skutečnosti mohou potvrdit právě svědci M.F. a P.J., tj. že jde o důkazy k průběhu předváděcí akce, jak o ni vypovídal již svědek M.T., inspektorát ČOI zcela případně vyvodil závěr o nadbytečnosti provedení těchto dalších závěrů. Z tohoto důvodu pak ani soud k provedení dokazování svědeckými výpověďmi M.F. a P.J. nepřistoupil.

Lze uzavřít tím, že námitky žalobce směřující do porušení zásady materiální pravdy a hodnocení důkazů nejsou ze shora uvedených důvodů opodstatněné.

Ve shodě s názorem žalovaného pak soud konstatuje, že zásada předvídatelnosti správního rozhodování a zásada legitimního očekávání, zakotvená v § 2 odst. 4 in fine správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo nejen v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, ale i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, nemůže být chápána tak, jak to činí žalobce. Princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postížen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepostíženo. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, www.nssoud.cz). V souzeném případě inspektorát ČOI v úvaze o výši uložené pokuty hodnotil svou dosavadní praxi a konstatoval, že uložená pokuta odpovídá nejen okolnostem daného případu, ale také odpovídá rozhodovací praxi v skutkově shodných či obdobných případech. I žalovaná se v souladu se zásadou vyjádřenou v § 2 odst. 4 in fine správního řádu zabývala tím, zda právní kvalifikace jednání, kterého se dopustil žalobce,

odpovídá běžné správní praxi ČOI, hodnotila, zda výše uložené pokuty odpovídá obdobným případům, s nimiž se žalovaná při své dozorové činnosti setkává. Dovolával-li se žalobce toho, že za obdobné porušení zákona jsou obvykle ukládány pokuty v řádu tisíců Kč, soud není z jeho úřední činnosti takováto tvrzená odlišná správní praxe žalované známá a žalobce sám svoje tvrzení nekonkretizoval a nedoložil. Ani v tomto směru správní orgány práva žalobce neporušily.

K žalobnímu bodu 3) soud uvádí následující. Informační povinnost patří mezi základní povinnosti prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v příloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné. Podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu, nesplní-li informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2.

Zde nejsou skutkové okolnosti sporné. Návod k vysavači xx v části Nebezpečí zásahu elektrickým proudem obsahuje upozornění o tom, že přístroj má být zapojen do elektrické zásuvky, která je řádně nainstalována a splňuje technické specifikace přístroje, aniž by zde byl údaj o tom, k jakému elektrickému napětí či proudu může být výrobek připojen. Přitom v Kupní smlouvě, v části Reklamační řád, odstavci Vady zboží, bylo uvedeno, že záruka dále nebude uznána na poškození mimo jiné vzniklé připojením na nesprávné napětí či proud. Vysavač Turbo Bomber II v ceně 63 990 Kč (s možností koupě po vylosování slevy za 29 990 Kč) je bezesporu s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu užívání výrobkem, u něhož je prodávající povinen zajistit informace o výrobku v příloženém písemném návodu. Této zákonné povinnosti uvádět informace o výrobku xx (o jeho vlastnostech, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby) se prodávající nemůže zbavit poukazem na to, že některá informace byla uvedena na výrobku. Soud se neztotožňuje s tím, že by údaj o připojení výrobku na elektrické napětí či proud nemusel být v příloženém písemném návodu obsažen, neboť sám prodávající v Kupní smlouvě, kterou s kupujícími tohoto výrobku uzavíral, v části Reklamační řád, odstavec Vady zboží uváděl, že záruka za tento výrobek nebude uznána na nevhodné používání výrobku, mimo jiné i vzniklé nedodržením návodu k použití např. zapojením na nesprávné napětí či proud. Z toho se podává, že informace o připojení výrobku na elektrické napětí či proud je podstatná pro správné užívání předmětného výrobku a v takovém případě je pak nutné, aby příložený písemný návod údaj o zapojení výrobku obsahoval v souladu s § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Nebyl-li takový údaj v příloženém písemném návodu k vysavači xx obsažen, porušil žalobce jako prodávající informační povinnost, jež mu z § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele plyne.

Naposledy žalobce vznesl námitku zcela nepřiměřeně vysoké pokuty, jež mu byla uložena. Zde je třeba upozornit na skutečnost, že tato námitka byla žalobcem vznesena, aniž by se žalobce domáhal moderace pokuty správním soudem dle § 78 odst. 2 s. ř. s. „*Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytykána nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by*

správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publ. ve Sb. NSS č. 2671/2012.

Žádnou takovou nezákonnost žalobce napadeným správním rozhodnutím nevytýkal, žalobní námitka je zcela obecná. Soudu tak nezbyvá, než v obecné rovině konstatovat, že inspektorát ČOI se při uložení pokuty žádného takového pochybení nedopustil. Meze správního uvážení, jímž byl při uložení pokuty nadán, nepřekročil ani jej nezneužil, neboť pokutu vyměřil v zákonných mezích (v tomto směru soud odkazuje na podrobné zdůvodnění prvostupňového rozhodnutí), dle zákonných kritérií (opět inspektorátem ČOI podrobně popsáno ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele), včetně toho, že dbal na to, aby při uložení pokuty za porušení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele nedošlo k nedůvodným rozdílům ve skutkově shodných nebo obdobných případech, což následně podrobila kognici i žalovaná. Soud tak neshledal důvod napadená rozhodnutí zrušit ani dle § 78 odst. 1 s. ř. s. in fine.

Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s..

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. února 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Zita Frydrychová